

werken van een nagemaakte kluisleutel en opperde een geheel ander denkbeeld: de *echte* sleutel moest gebruikt worden. Maar hoe kon men die in handen krijgen en dan bovendien de zegels uit de kluis naar buiten brengen zonder dat de politie-agenten die overdag voortdurend in de hal van de afdeling bevolking op wacht stonden (een hal waar men langs moest lopen), iets merkten? Er was daar een tochtdeur die, als de buitendeur openging, altijd met een klap dichtsloeg; er was bovendien een tweede deur die steeds duidelijk knarste. Dat zou stellig opvallen, want de kluis-operatie was alleen uitvoerbaar als er, afgezien van de politiemannen, bijna niemand meer in het gebouw was – in de middagpauze bijvoorbeeld. De meeste ambtenaren gingen dan thuis eten.

Poort, in Tilburg teruggekeerd, liet het er niet bij zitten en stelde een vernuftig plan op. De grondslag daarvan was dat de chef-bevolking bij de aanvang van de middagpauze naar een woning in nabijheid van de secretarie weggelokt zou worden. Daar zouden KP'ers hem onder bedreiging de sleutel afnemen. Die sleutel zou dan aan Berkelmans afgegeven worden, Berkelmans zou in de secretarie de tochtdeur dichtgebonden, de scharnieren van de knarrende deur gesmeerd en bij de kluis een zak klaargezet hebben. Had hij de sleutel ontvangen, dan zou hij de zegels en wat verder in de kluis voor het grijpen lag (blanco persoonsbewijzen bijvoorbeeld) in de zak doen, de kluis weer sluiten, de zak achter de voordeur neerzetten en achter een raam een wit strookje karton plaatsen. Dat laatste zou betekenen: de zak staat klaar (zou er iets misgaan, dan zou een rood strookje zeggen: het is niet gelukt). Buiten zou een KP'er, zodra hij het witte strookje zag, er voor zorgen dat onmiddellijk een in de buurt geposteerde auto kwam aanrijden en met medenemen van de zak en de kluisleutel zou Berkelmans instappen; gedekt door valse papieren (het wegverkeer werd herhaaldelijk gecontroleerd) zou die auto naar het hoofdkwartier van de KP-Soest rijden.

Hoe kon men de chef-bevolking weglokken? Poorts plan hield op dat punt het volgende in. Dicht bij het gemeentehuis woonde een weduwe. Bij haar zouden zich omstreeks het middaguur twee KP'ers als belastingambtenaren aandienen, vijf minuten voor de middagpauze begon, om 12 uur 25, zou een andere KP'er aan de echtgenote van de chef-bevolking zeggen dat haar man een uur later dan gewoonlijk thuis kwam eten, en eveneens om 12 uur 25 zou Berkelmans aan de chef-bevolking een brief overhandigen die z.g. aan het loket afgegeven was; in die brief (die nagemaakt was) zou de pastoor van een der Tilburgse parochies de chef-bevolking verzoeken, om half één even langs te lopen bij de weduwe: de pastoor wilde daar een spoedeisende kwestie met hem bespreken.

Men ziet dat in deze opzet Berkelmans, men zou kunnen zeggen: niet